

Arrest

nr. 298 415 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 april 2021. Op 13 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 9 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Jij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Passabar, gelegen in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar. Je bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Jouw oudste broer [M.] werkte voor het Afghaanse Nationale leger als soldaat. Jij zag hem slechts één keer in jouw leven, toen je ongeveer acht jaar oud was. Door de talibanaanwezigheid in jouw dorp durfde hij niet naar huis te komen. Je hebt geen informatie over waar hij is en of hij nog contact heeft met jouw familieleden. Jouw problemen en de problemen van jouw andere broers hadden niets te maken met het feit dat jouw broer werkzaam was in het leger.

Jouw broer [M.] werd gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban. Hij wilde zich niet bij hen aansluiten en het mocht ook niet van jouw vader, waarna hij vlakbij de waterstroom aan het laaggelegen gebied gedood werd door de taliban. Jouw vader besloot vervolgens om jouw broer [S. M.] (O.V. xxx; CG xxx) weg te sturen omdat de taliban vroeg aan [S.] om zich aan te sluiten. Hij vertrok drie dagen na de dood van jouw broer [M.]. Jij was ongeveer acht jaar oud toen deze incidenten zich voordeden. Jouw broer [S.] diende op 10 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in in België en werd erkend als vluchteling.

De taliban kwam nog verschillende keren terug naar jouw huis om naar [S.] te zoeken. Ze zeiden dat indien ze hem ergens konden oppakken, ze hem zouden doden. Ze stuurden ook brieven naar jouw huis en spraken in de moskee met jouw vader. Deze brieven raakte je kwijt in Griekenland.

Toen jij dertien jaar oud was, werd jouw vader in de moskee benaderd door leden van de taliban. 's Nachts zei jouw vader aan jou dat ze wilden dat jij je bij hen zou aansluiten. Jouw vader wilde niet dat jij voor de taliban zou gaan werken. Hij is naar de politie gegaan en heeft hen verteld over jullie problemen. Jouw vader besloot dat je moest vertrekken uit het land en in 2018 vertrok je uit Afghanistan. Je was via Iran en Turkije ongeveer één jaar onderweg naar Griekenland, waar een gezinsherenigingsprocedure werd opgestart met jouw broer in België. Je verbleef ongeveer één jaar in Griekenland alvorens op 12 april 2021 te reizen naar België. Je diende op 13 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

In België leerde je in de OKAN-klas een Afghaans meisje kennen, een zus van een vriend van jou. Jullie stuurden via sociale media berichten naar elkaar en belden met elkaar. De vader van het meisje was niet akkoord met dit contact, waardoor de situatie geëscaleerd is. Jij en jouw broer werden met een mes aangevallen door familieleden van dit meisje. De politie is erbij gehaald en er werd bemiddeld door het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW). Jouw broer was een periode werkonbekwaam door dit incident. De vader van het meisje heeft haar terug naar Afghanistan trachten te brengen, maar werd tegengehouden in Bulgarije.

Ter staving van jouw verzoek leg je jouw tazkera, een video van jouw vader en de taliban en een verslag van de Belgische politie over het incident met de familie van het meisje dat je in de OKAN-klas leerde kennen voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door jou aangehaalde problemen individueel en losstaand van de problemen die jouw broers [M.], [M.] en [S.] hebben gehad in Afghanistan beoordeeld moeten worden. Wat jouw broer [M.] betreft geef je wel aan dat hij een soldaat is geweest bij het nationale leger, maar verklaar je later expliciet dat de problemen die jij en jouw familie hadden met de taliban niets te maken hadden met het werk van jouw oudste broer [M.] (CGVS p. 18). Je stelt dat je jouw broer maar één keer in jouw hele leven gezien hebt toen hij na de dood van jouw broer [M.] stiekem naar het dorp was

gekomen (CGVS p. 11, 21). Hij kwam omwille van de aanwezigheid en de problemen met de taliban niet naar het dorp en bleef op zijn post (CGVS p. 11). Je hebt geen informatie over het werk van jouw broer. Zo kan je bijvoorbeeld niet vertellen waar hij gestationeerd was en wat zijn werk precies inhield (CGVS p. 21). Bovendien kan je geen enkel document betreffende zijn werk neerleggen.

Wat betreft de dood van jouw broer [M.] en het daaropvolgende vertrek van jouw broer [S.], in wiens woning je verblijft hier in België, dienen volgende zaken opgemerkt te worden. Je stelt dat jij ongeveer acht jaar oud was toen jouw broer [M.] vermoord werd en jouw broer [S.] vertrok. Gezien je dertien jaar oud was toen jij zelf problemen kreeg met de taliban, kan gesteld worden dat er ongeveer vijf jaar tussen de incidenten rond de dood van jouw broer [M.] en het vertrek van jouw broer [S.] vanuit Afghanistan naar België enerzijds en jouw problemen met de taliban anderzijds zit. Over die periode tussen de problemen van jouw broers met de taliban en jouw eigen problemen zeg je dat jullie wel gevaar liepen, bang waren, naar de moskee gingen en naar huis en niet overal naartoe konden gaan. Ook geef je aan dat de taliban in die periode naar [S.] bleven vragen. Het is zeer opmerkelijk dat jouw vader in deze omstandigheden gedurende die periode aan kon blijven als dorpsmullah en les gaf aan een hele groep jongeren uit het dorp (CGVS p. 18). Ook na jouw vertrek kon jouw vader aanblijven als mullah, een belangrijke en invloedrijke rol in de dynamiek van een Afghaanse dorpsamenleving. Hij was overigens de enige mullah in het dorp (CGVS p. 9, 10). Ook is de informatie die je kan verschaffen over de problemen van jouw broers [M.] en [S.] zeer summier. Je stelt enkel dat jouw broer [M.] werd gedood vlakbij de waterstroom aan het laaggelegen gebied omdat jouw vader niet wilde dat hij zou samenwerken met de taliban. Uit angst werd jouw andere broer [S.] dan naar België gestuurd. Het gaat hier dus ook om een individuele, gedwongen rekruteringspoging door de taliban. In combinatie met jouw eigen verklaring dat de taliban alle jongemannen wilden rekruteren om meer en meer mensen te hebben (CGVS p. 20), zorgen bovenstaande elementen er bijgevolg voor dat de door jou aangehaalde individuele, gedwongen rekruteringspoging door de taliban individueel beoordeeld dient te worden.

Voorts moet erop gewezen worden dat jouw voorstelling over de werkwijze van de taliban niet strookt met de specifieke landeninformatie. Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan verlaten hebt uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering. De taliban heeft geen gebrek aan vrijwilligers of rekruten die zich bij hen wensen aan te sluiten en maken enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen. Er wordt bijvoorbeeld gerapporteerd dat de taliban personen met een militaire achtergrond proberen te rekruteren, zoals leden van de voormalige Afghaanse nationale veiligheidsdiensten. Rekrutering door de taliban is bovendien doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dat jij op de door jou beschreven manier door de taliban benaderd werd voor een gedwongen rekrutering, is in het licht van deze informatie bijgevolg weinig overtuigend. Geconfronteerd met deze objectieve informatie antwoord je dat je het niet weet en opper je dat de taliban toen blijkbaar mensen nodig hadden (CGVS, p. 23). Hier dienen twee zaken aangestipt te worden: ten eerste is het vreemd dat ze zich dan enkel op de zonen van de mullah zouden gericht hebben als ze mensen nodig hadden en ten tweede is het heel eigenaardig dat je verklaart niemand te kennen die zich op vrijwillige basis aangesloten heeft in de context die jij schetst van talibanstrijders die overal waren (CGVS, p. 13, 23).

Uit jouw verklaringen blijkt daarenboven niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. In deze context is het uitermate opmerkelijk dat er door de lokale vertegenwoordigers niet is ingegrepen of op zijn minst bemiddeld werd tussen jouw familie enerzijds en de taliban anderzijds. Jouw vader was immers een mullah, de lokale religieuze leider. Naast de dorps – en stamoudsten en de malik is de mullah een belangrijke factor binnen de hiërarchie in de dorpsdynamiek. Hij is binnen het dorp de religieuze leider die respect geniet, gebruikt wordt als religieuze scheidsrechter en vaak betrokken wordt bij de dorpsraad – shura of jirga. Wanneer jou gevraagd wordt naar de rol van jouw vader binnen die dorpsdynamiek, stel je

vreemd genoeg dat jouw vader niet helpt bij het oplossen van problemen tussen de dorpelingen tenzij ze zich in de moskee afspelen, maar dat jouw vader wel respect geniet van de dorpelingen en veel studenten heeft die religieuze les bij hem volgen (CGVS p. 9, 22). Je geeft aan dat jouw vader naar het districtshuis is geweest om hulp te vragen, maar dat zij niet konden helpen (CGVS p. 19, 20). Ook stel je dat jouw vader misschien met de dorps of stamoudsten had gesproken en dat je het gevoel hebt dat hij er wel naartoe is geweest (CGVS p. 20). Later stel je dan weer dat jullie nooit hulp hebben gekregen van iemand anders (CGVS p. 23). Deze vage verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Met bovenstaande vaststellingen in gedachten is het weinig overtuigend dat jouw vader er niet in geslaagd is zelf met de taliban te onderhandelen of de lokale dorpsvertegenwoordigers aan te zetten om te onderhandelen met de taliban over de mogelijke rekrutering van zijn dertienjarige zoon.

Voorts is ook de vaststelling dat je over niemand anders kan vertellen die op eenzelfde manier als jij benaderd werd door de taliban een negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van jouw vluchtverhaal. Je vertelt immers zelf dat de taliban alle jongemannen wilden meenemen om meer en meer mensen te hebben. Wanneer je vervolgens gevraagd wordt om hier meer over te vertellen, vertel je dat de taliban naar verschillende huizen gingen om te vragen om die persoon voor hen te laten werken (CGVS p. 20). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder merkwaardig dat je over geen enkele andere jongeman kan vertellen die op eenzelfde manier als jijzelf en jouw oudere broers [M.] en [S.] benaderd werden door de taliban (CGVS p. 20). Er kan bovendien vastgesteld worden dat je jongens die volgens jouw eigen verklaringen in aanmerking komen voor rekrutering door de taliban kende. Je verklaart zo dat je samen met een twintigtal andere jongeren naar de koranlessen gegeven door jouw eigen vader ging in de lokale moskee (CGVS p. 9). Ondanks dat je deze twintigtal jongeren dagelijks zag en de overige tijd thuis spendeerde, kan je geen enkel voorbeeld geven van een andere jongen die ook benaderd is door de taliban. Specifiek bevraagd over de jongeren van de koranschool, stel je er geen informatie over te hebben. Je stelt zelfs dat er niet over de taliban en het feit dat ze jongens meenemen werd gepraat, wat erg opmerkelijk is als er in jouw dorp regelmatig jongens werden benaderd en meegenomen (CGVS p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat je geen voorbeelden kan geven van andere jongeren die gerekruteerd werden door de taliban, stel je dat de taliban mensen van verschillende plekken meenamen, niet enkel in jouw dorp en dat ze niet bekendmaakten dat ze mensen meenamen. Deze uitleg kan jouw gebrek aan kennis echter niet verschonen. Indien jongeren op grote schaal werden meegenomen of verdwenen, dan is het zeer onwaarschijnlijk dat jij daar helemaal niet over gehoord zou hebben. Het is ook niet zo dat jongeren verdwenen of weggestuurd werden naar het buitenland, want ook daar heb je niet over gehoord (CGVS p. 23). Bovenstaande opmerkingen over het gebrek aan kennis over andere jongeren die slachtoffer zouden zijn geworden van rekrutering door de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtverhaal verder.

Verder haal je aan dat de taliban na jouw vertrek nog verschillende keren gevraagd heeft naar jou. Je hoorde dit via jouw broer [S.], wiens telefoon je gebruikt om contact te houden met jouw familie in Afghanistan (CGVS p. 6, 23). Jouw broer [M.] is op dit moment ongeveer dertien jaar oud en bevindt zich op dit moment nog steeds in jouw dorp in Afghanistan (CGVS p. 11). Jouw geboortedatum is 1 januari 2005 en je verklaart in 2018 Afghanistan te hebben verlaten, toen je dertien jaar oud was dus (CGVS p. 13). De taliban achtte jou dus reeds voldoende oud om gerekruteerd te worden op de leeftijd die jouw broer op dit moment heeft. Het is dus weinig overtuigend dat jouw jongere broer geen problemen met de taliban zou ondervinden of niet benaderd zou worden door de taliban indien ze nog steeds op regelmatige basis op zoek komen naar jou.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalden jouw voogd, jouw advocaat en jezelf ook nog problemen aan die zich hier in België hebben afgespeeld. In de OKAN-klas zou je een meisje hebben leren kennen waarmee je berichten stuurde op instagram en facebook, waardoor je problemen kreeg met de familieleden van dit meisjes. Je bent er echter onvoldoende in geslaagd in concreto aan te tonen dat de problemen die je hier in België hebt ervaren ertoe zouden leiden dat een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid bij een terugkeer naar Afghanistan. De loutere aanwezigheid van familieleden van dit meisje in Afghanistan is onvoldoende om een dergelijke vrees of een dergelijk risico vast te stellen. Je brengt immers geen elementen of aanwijzingen aan waardoor in concreto kan worden vastgesteld dat deze familieleden jou zouden (kunnen) vervolgen in Afghanistan. Je geeft niet aan dat zij van dezelfde regio in Afghanistan afkomstig zijn of dat zij een dermate invloedrijke familie zijn die ertoe in staat zou zijn om jou te vervolgen. Het zijn bovendien jouw advocaat en voogd die deze vrees inroepen, jijzelf wil hierover niets vertellen (CGVS p. 24-26).

Jouw advocaat stelt dat jouw verblijf buiten Afghanistan sinds 2018 een indicatie is dat je al sterk verwesterd bent. Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar jouw advocaat verwijst naar jouw lang verblijf buiten Afghanistan en de opgebouwde band met een meisje uit de OKAN-klas in België moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate

verwesterd zou zijn dat je jezelf niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

De door jou voorgelegde documenten ter staving van jouw vluchtverhaal zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Jouw tazkera kan enkel een bewijs zijn van jouw identiteit, leeftijd en herkomst uit het district Pachier Aw Wagam van de provincie Nangarhar, elementen die niet betwist worden. Hierbij dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Over het filmpje dat je voorlegt, verklaar je dat jouw jongere broer [M.] het filmpje stiekem heeft opgenomen toen een talib in jouw huis tegen jouw vader kwam roepen. Er is echter geen geluid bij het filmpje, waardoor men niet kan horen wat er tussen de twee personen gezegd wordt. Ook kan de identiteit van de personen die te zien zijn in het filmpje niet worden bevestigd. Je legt geen identiteitsdocumenten, foto's of andere documenten van jouw vader neer, waardoor niet bevestigd kan worden of de persoon in het filmpje effectief jouw vader is. Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat de talib niet zou gezien hebben dat hij door jouw broer gefilmd werd. Het filmpje is van achter het hoekje van een kamer van op zeer korte afstand opgenomen. Deze vaststellingen zorgen ervoor dat het filmpje slechts zeer beperkte bewijswaarde heeft. Je verklaart daarnaast dat de taliban twee brieven naar jouw huis zouden hebben gestuurd. In de brieven staat dat ze jou – [A.] – willen en dat als jullie weigeren, dat jij dan vermoord zou worden. Je bent echter niet in staat deze dreigbrieven voor te leggen. De verklaring dat je ze wel bij had, maar kwijtspeelde toen je al in Griekenland was, is weinig overtuigend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat jouw broer [S. M.] (O.V. xxx; CG xxx) erkend werd op 26 december 2014 als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de rechten van het kind, de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij stelt dat haar leeftijd een zeer belangrijk element is en uiterst relevant om haar geloofwaardigheid te kunnen beoordelen. Ze kwam aan in België in april 2021. Ze was op dat moment 17 jaar oud. Ze reisde naar België als een minderjarige. Ze vertrok uit Afghanistan op 13-jarige leeftijd en doorliep een deel van haar asielprocedure als minderjarige. Ze is op heden net meerderjarig geworden. Ze heeft reeds veel meegemaakt op jonge leeftijd. Dit maakt haar zeer kwetsbaar. Ze meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd bij de beoordeling van haar vluchtrelaas.

2.3. Ze verklaarde dat haar broer M. soldaat is geweest bij het nationale leger. Ze heeft haar broer slechts eenmaal gezien. Ze was op dat moment 8 jaar oud. Toch verwijt de commissaris-generaal haar dat ze niet meer informatie heeft over haar broer. Volgens de verzoekende partij tart dit alle logica. Hoe kan ze immers verklaringen afleggen over iemand die ze amper één keer heeft ontmoet op achtjarige leeftijd. De commissaris-generaal verwijt haar dat ze geen enkel document kan voorleggen omtrent het werk van haar broer Ma. Ze stelt echter dat haar erkende broer reeds deze documenten neerlegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Dit dossier werd echter niet geraadpleegd door de commissaris-generaal. Ze meent dat indien het dossier was nagegaan, daaruit had kunnen worden afgeleid dat ze wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegde over haar broer die soldaat was in het nationale leger. Haar verklaringen komen immers overeen met de verklaringen van haar broer.

2.4. Ze brengt verder naar voor dat haar broer S. vertrok omwille van de problemen met de taliban na de moord op haar andere broer. S. kreeg omwille van deze problemen de vluchtelingenstatus toegekend in België. Hieruit kan worden opgemaakt dat de commissaris-generaal geloof hechtte aan de verklaringen van S. Ze vertrok ongeveer een vijftal jaar later omwille van het feit dat ze eveneens werd aangesproken door de taliban. In die periode tussen de problemen van haar broers met de taliban en haar eigen problemen gaf ze aan dat zij en haar familie wel gevaar liepen en bang waren. Ze gingen enkel naar de moskee en daarna direct weer naar huis. Ze konden niet overal naartoe gaan. Ze gaf ook aan dat de taliban in die periode met haar broer S. bleven praten. Ze citeert vervolgens de bestreden beslissing en meent dat de commissaris-generaal haar veronderstelling bouwt op basis van verkeerde informatie. Haar vader was immers geen dorpsmullah. Hij gaf louter lessen in de moskee. Hierna citeert ze de notities van het persoonlijk onderhoud. Ze stelt duidelijk te hebben aangegeven dat haar vader louter koranlessen gaf. Hij was geen vooraanstaand persoon. Hij had de koran gelezen en kon het dus aanleren aan anderen. Hij nam niet deel aan vergaderingen en dergelijke. Ze legt uit dat mensen haar vader aanspraken met mullah als een vorm van respect. Haar vader kwam niet tussen bij problemen tussen dorpelingen en had geen contacten met de taliban of de overheid, zelfs niet met het districtshoofd.

2.5. Ze stelt vervolgens dat ze ervan uitging dat de taliban haar wilden rekruteren. Uiteraard weet ze niet wat de taliban met haar van plan zouden zijn. Maar dat dit niet was met vredelievende bedoelingen, spreekt volgens haar voor zich. Ze werd geïdoleerd door de taliban. De taliban waren op dat moment nog in strijd met de Afghaanse overheid en hadden dus nood aan jonge en nieuwe manschappen die in het conflict konden worden ingezet. Ze citeert vervolgens een rapport om bovenstaande stelling te onderbouwen. Ze betoogt dat minderjarige jongens betere manschappen zijn. Haar vader weigerde echter zijn zonen aan de taliban uit te leveren en hij vreest voor hun leven. Haar andere broer vluchtte ondertussen naar België om dezelfde reden en kreeg een vluchtelingenstatus toegewezen. De verzoekende partij heeft om dezelfde reden Afghanistan verlaten. Ze stelt dat het aantal minderjarigen die worden gerekruteerd nog hoger is dan voor de machtsovername. Ze citeert vervolgens een rapport om haar stelling te onderbouwen.

2.6. Ze voert aan dat de commissaris-generaal stelt dat het weinig overtuigend is dat haar jongere broer geen problemen met de taliban zou ondervinden. Ze heeft nochtans duidelijk aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud dat ook haar jongere broer gevaar loopt. Haar jongere broer is 13 jaar en wordt sinds kort ook benaderd door de taliban. Ze legde hier trouwens een filmpje van voor waarop te zien is dat de taliban in haar ouderlijke woning aanwezig is. Dit toont volgens haar duidelijk aan dat haar jongere broer wel problemen met de taliban ondervindt en door hen wordt benaderd.

2.7. Ze betoogt dat indien ze zelf in het verleden geen vervolging vreesde, ze op heden wel degelijk gevaar loopt omwille van gebeurtenissen die zich hier in België hebben afgespeeld. Ze leerde in België een Afghaanse meisje kennen. De vader van het meisje was echter niet akkoord met dit contact waardoor de situatie escaleerde. Zij en haar broer werden door familieleden van het meisje met een mes aangevallen. Haar broer was hierdoor werkonbekwaam en zij kreeg messteken in de rug. De vader van het meisje heeft haar vervolgens mee naar Afghanistan trachten te brengen maar werd tegengehouden in Bulgarije. Ze heeft op heden nog steeds contact met het meisje. Ze legt vervolgens de details van deze situatie verder uit. Ze meent dat er wel degelijk een vrees, minstens een reëel risico voor haar zou bestaan in Afghanistan door de loutere aanwezigheid van familieleden van het meisje in Afghanistan. Deze familieleden deïnen niet terug voor geweld zoals uit de eerdere gebeurtenissen blijkt. Uit het bovenstaande blijkt volgens haar duidelijk dat ze een gegronde vrees heeft voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan, minstens bestaat er een reëel risico op ernstige schade omwille van de aangehaalde feiten.

2.8. Ze stelt dat enkele dagen geleden haar broer opnieuw werd geconfronteerd door haar vader. Haar vader belde zijn zonen op om hen te vertellen dat ze drie weken geleden is opgepakt door de taliban en twee dagen werd vastgehouden. Dit gebeurde omdat ze nog steeds op zoek zijn naar zijn zonen. Hij werd geslagen door de taliban en kreeg twee dagen geen eten. Hij werd vrijgelaten maar blijft nu binnen en leeft in een enorme angst, volgens de verzoekende partij.

2.9. Ze voert verder aan dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van haar jonge leeftijd evenals het gegeven dat ze als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verblijft. Ze verblijft intussen al jaren in Europa en is op heden nog steeds een jongeman die net meerderjarig is en ver weg leeft van haar familie en haar vertrouwde omgeving. Ze spreekt intussen een woordje Nederlands. Het kan niet ontkend worden dat ze minstens als Westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan door haar lange verblijf in België en dat op het meest cruciale moment in de ontwikkeling van een jong persoon. Ze heeft bovendien nauw contact met een meisje uit de OKAN-klas. Hoewel het meisje eveneens van Afghaanse afkomst is, wordt de band tussen hen zelfs hier niet getolereerd, laat staan als ze zou terugkeren naar Afghanistan. Ze wenst verder te herhalen dat ze afkomstig is van het dorp Passabar, district Pachieragam in de provincie Nangarhar. Haar ene broer werd al vermoord door de taliban. Haar andere broer vluchtte naar België en kreeg omwille van hetzelfde relaas de vluchtelingenstatus toegekend. Ze verliet Afghanistan toen ze amper dertien jaar was en sindsdien in Europese landen verbleef. Ze is op heden anderhalf jaar in België en is net 18 jaar.

Ze heeft zich aangepast aan de Westerse waarden. Ze wil eveneens wijzen op de socio-economische situatie van haar familie in Afghanistan. Tijdens haar betoog verwijst ze naar verschillende rapporten en arresten.

2.10. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten, arresten en nieuwsartikelen waarmee ze een beeld wil schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze wenst er in dit kader ook nog op te wijzen dat ze Afghanistan heeft verlaten als minderjarige en een uiterst kwetsbaar profiel heeft. Deze elementen maken volgens haar persoonlijke omstandigheden uit die voor haar het risico verhogen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen haar regio van herkomst.

2.11. Verder verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten, arresten en nieuwsartikelen die de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan beschrijven. Ze is ervan overtuigd dat haar terugsturen naar Afghanistan een onmenselijke of vernederende behandeling is en derhalve een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou uitmaken.

2.12. Ze vraagt om de bestreden beslissing door de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

2.13. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- Bewijs legerdienst broer M;
- Medische documenten;
- PV d.d. 07.06.2022 – verklaringen verzoekende partij;
- PV d.d. 07.06.2022 – verklaringen S;
- PV d.d. 16.09.2022 – vervolg;
- Bewijs PV overgemaakt aan CGVS;
- Mailverkeer – dreiging verhoogd;
- Mailverkeer – bewijs reële vrees;
- Brief van assistente pleegzorg.

2.14. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en nieuwsartikelen:

- EASO COI query, “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 September 2020;
- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, April 2022;
- Afghanistan: “*Targeting Individuals*”, August 2022;
- Armed Conflict Location & Event Data Project) voor de periode van 16 augustus 2021 - 15 november 2021;
- “*COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022*” van Asylos;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 16-22 July 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 23-29 July 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 30 July-5 August 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 6-12 August 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 13 August-9 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 10-16 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 17-23 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 12-18 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 19-25 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 26 November 2022 – 2 december 2022;
- ASYLOS: “*COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022*”, 06/10/2022;
- het rapport van Amnesty international dd.15.08.2022, “*Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises*”;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Taliban’s Catastrophic Year of Rule: Denial of Women’s Rights, Media Crackdown, and Retaliatory Killings Amid Mass Hunger*”, 11/08/2022;
- Human Rights Watch, “*Economic Causes of Afghanistan’s Humanitarian Crisis: Questions and Answers on Sanctions and Banking Restrictions on the Taliban*”, 04/08/2022;
- United States Institution of Peace, “*A Year into Taliban Rule, Afghans Face Spiraling Economic, Humanitarian Crises*”, 17/08/2022;
- UNICEF, “*Afghanistan Humanitarian Situation Report*” van 1-31 May 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 29 september 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

3.2. Op 4 oktober 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen: Beslissing erkenning als vluchteling S.A., rapport OKAN, brief van oud-leerkracht OKAN, inschrijving HTISA 2022-2023, aanbevelingsbrief S., aanbevelingsbrief pleegzorgbegeleidster en foto's met vrienden op school in België.

De verzoekende partij voert aan dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef. Ze reisde naar België als dertienjarige. Sinds dit jaar is ze meerderjarig. Ze is geboren in het dorp Passabar, district Pachieragam in de provincie Nangarhar. Er werd al een broer vermoord door de taliban. Haar andere broer vluchtte naar België en kreeg omwille van hetzelfde relaas de vluchtelingenstatus toegekend. Ze stelt om dezelfde reden als haar broer Afghanistan te hebben verlaten. Ze woont intussen 2,5 jaar in België en heeft de Westerse waarden en normen overgenomen. Ze bevond zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in haar persoonlijke ontwikkeling in België. Ze spreekt vlot Nederlands en ging naar school in België. Ze heeft een Afghaanse vriendin en kan omwille van deze reden als *refugié sur place* worden beschouwd. Ze werkt ook geregeld als interim in België. Ze stelt ondertussen een sterk sociaal netwerk te hebben in België. Ze woont niet in een opvangcentrum maar ze woont samen met haar broer en wordt opgevolgd door pleegzorg. Ze stelt eveneens verschillende studentenjobs te hebben gedaan. Volgens haar heeft ze op de tijd die ze hier verblijft haar netwerk enorm uitgebouwd in België door middel van haar integratie. Ze heeft zich volledig in onze maatschappij ingeburgerd. Ze ging naar school, werkt, woont zelfstandig en heeft ook heel wat Belgische vrienden. Ze heeft zich dus de Westerse waarden en normen eigen gemaakt. Ze meent dan ook bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Voor het overige wenst ze nieuwe en actuelere informatie over te maken betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar afkomst uit Nangarhar te benadrukken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Zij verblijft reeds ruime tijd in Europa als niet-begeleide minderjarige en tijdens deze periode heeft zij zich geïntegreerd in de Belgische maatschappij en zich aangepast naar westerse normen en waarden.

5.1.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt]*

bepaald" (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1, onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.1.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen

die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan

verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In 2018, op dertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende ongeveer een jaar onderweg naar Griekenland. Ze verbleef daar gedurende ongeveer een jaar alvorens naar België te reizen. Ze kwam aan op 12 april 2021. Sindsdien verblijft ze onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij achttien jaar oud en is ze ongeveer vijf jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt

er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Passabar, in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Tevens moet ook rekening worden gehouden met hun persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een aanzienlijk deel van haar puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal machtig is en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd waaronder een verklaring van haar OKAN-leerkracht, een verklaring van haar broer, verklaring van haar pleegzorgbegeleidster alsook verschillende foto's die de omstandigheden van haar verblijf in België schetsen. Hieruit blijkt onder meer dat de verzoekende partij een positieve houding heeft getoond op school en een beroepsopleiding mechanica heeft gevolgd. Zij heeft ook verschillende vakantiejobs uitgeoefend en vrijwilligerswerk gedaan. Er kan eveneens worden afgeleid dat de verzoekende partij een breed sociaal netwerk in België heeft uitgebouwd. Bovendien woont de verzoekende partij niet in een opvangcentrum maar woont zij zelfstandig samen met haar broer die een erkend vluchteling is in België. Ze wordt hierbij begeleid door een persoon van Pleegzorg Gent. Deze verklaart dat de verzoekende partij volledig is ingeburgerd in Belgische maatschappij. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen wordt geconfronteerd door onder meer hier school te lopen, te werken en zelfstandig te wonen.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat de verzoekende partij sinds haar aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Zo uit voorgaande elementen niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij verwesterd is en zich Belgische en Europese waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat zij tijdens haar maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook westerse waarden en opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting, en dit tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via haar opleiding, verschillende activiteiten, werk, vrije tijd, diverse sociale contacten met onder meer Belgische jongeren en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar sociale ontwikkeling als minderjarige alsook de manier waarop zij zich gedraagt. Het is aannemelijk dat de verzoekende partij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving gedurende haar verblijf alhier, onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus haar denken en doen gewijzigd heeft, zoals blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting.

In een identiteitsvormende fase van haar leven werd de verzoekende partij aldus blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime zoals hoger beschreven, wat het risico, dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp van het district Pachieragam in de Afghaanse provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de Europese waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Er kan worden aangenomen dat zij deze 'Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek en mondige persoonlijkheid alsook haar afwezigheid uit Afghanistan sinds vijf jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving,

zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer de verzoekende partij hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De verzoekende partij is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat zij bij terugkeer door haar gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer.

Verder wordt er niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Passabar in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus *Afghanistan. Veiligheidsincidenten*).

Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij een relatie heeft met een Afghaanse vrouw die in België verblijft. Dit werd bevestigd tijdens de terechtzitting waar desbetreffende vrouw aanwezig was. De vader van haar vriendin is echter niet akkoord met deze relatie en heeft de verzoekende partij reeds meerdere malen bedreigd waarbij het zelf is geëscaleerd tot gewelddaden jegens de verzoekende partij en haar broer. Uit de stukken in het administratief dossier en de verklaringen van de voogd tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat de vader van haar vriendin, haar vriendin heeft willen terugbrengen naar Afghanistan omwille van deze reden. Ze werden echter tegengehouden in Bulgarije waar de vader van haar vriendin op heden in de gevangenis zit.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en de elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij, zij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van haar jonge leeftijd bij vertrek en de duur van haar afwezigheid uit Afghanistan sinds vijf jaar, haar verblijf in Griekenland en haar verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds 12 april 2021, haar sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als adolescent die onder andere voortvloeit uit haar ervaringen op school en tijdens haar opleiding, op haar werk, tijdens haar vrije tijd, haar diverse activiteiten en haar dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten en haar problemen met een Afghaanse familie in België.

Bij de beoordeling van de vrees moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven.

Het is niet mogelijk om met zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en haar specifieke profiel, de verschillende stukken die werden voorgelegd en haar verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming

van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten betreft alsook het voordeel van de twijfel, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan *in casu* een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven godsdienstige of politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afgaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 145-149).

5.1.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS